

רבינו גרשום

נה:

אף אני אביא יִישׁתה ועיריבתה ב'. ואִם־תִּי דלאתרו ואלתרו אכל חדא וחדא אפי' אפה ואלפה נמי כמו אל תשמה אל תשמה דמיר

(מכות דף כה.) ואי דלא אתרו ביה אלא חדא התראה אמאי חיוב דכי ה"ג דייק בפרק בתרא דמכות (דף כ:) גבי דחייב על כל קרעה וקרעה ומוקי לה דסך חמשא אכזעמתי נשא ויש לומר דהכא אפי' התרו על כל אחת ואחת אינטרדין קרא משום דכבר נפסקלו והוה אמינא דפטור אכדדרשין לקמן (דף מ.) הממחך את הכשרה חייב ואת הפסולה פטור קא משמע לן דהכא חייב מנחתר דליכא אלא פסול על חמון דמרצין מהכא ממחך אתר ממחך שווא חייב:

אם בן יציבות חלקם יא תאפה חמין. מימה כי כתב נמי הכי הוה דרשין לחלק מדמכזיז לא תאפה י"ג שהוכיר אפייה ולא כמיז תיעשה שכן מנאכסר אהא דדרשין גבי שנת (דף ע.) לחלק מלגה תמצערו ומקשינן הא אינטרדין להצטרט נת כהן דלא דמיא שנת משום דכמיז בכל מושגזמזיכס דמשמע בית דין ואמר רחמנא לא תמצערו ומתרחקין דאי לנת כהן לחודה לכמוז לא תעשו מנלנא בכל מושגזמזיכס והוה ידעין נמי דמימת בית דין לא דמי' שנת י"ד ואל דלא דמי דהכא הו אמרינן דאפייה דלסר רחמנא אשירייס דהיינו חלקס אכל לא תיעשה אקומן כמיז דלסר כל עשיות: **בלל** ופרט המרווחקין זה מזה אין דנין אותן בבב"ץ ופרט. מימה לרצה דלמר דנין בפי' צנות כותיס (מדה ג.) מאי איכא למימר וי"ל דהסס דווקא דנין לפי שיהא בחדא פרטמא אכל הכא דמד בוקרא ומד צו את אהרן הוו צמרי עניינים ומודה דלין דנין כדלמר בפ"ק דפסחים (דף ו:) אפי' למי"ד דנין ה"מ צמד עניינא אכל צמרי ענייני אין דנין והא דפי' הקונטרס בפסחים דמי"ד דנין היינו רב דאף בר אהבה דשמעמין לא דק דהכא אפי' צמרי ענייני קאמר אלא אפלוגתא דלציז ורבא קאי וא"מ בפרק נגמר דנין (פסחדין דף מה:) דלרשי והומת ותלת כלל כי גללת פרט אי הוי מקריז אין בכלל אלא מה שצפרט השמא דמרחקי אתא לרצויז עע"א לרצה דלמר דנין לא הוה ליה לרצויז מיד' לאציז דלמר אי דנין לא הוה ליה למידן כלל וי"ל כיון דליפסיק דבדר אחר שאינו מאותו ענין דכמיז (דברים כה.) כי קבר תקבירו הוה ליה כמרי ענייני ואין דנין והסס דריש מנח דמגדף הוה בכלל והומת וילא הוה הכלל ורבי ה' לעזור נמי מנח זה הוה דן ואין להקפיד אהא דדרשין הכא דבר שהיה בכלל וילא מן הכלל ללמד

לאיחוי לישא ועריכה וקיותן וכן בפרק כלל גדול (שנת דף ע.) גבי הצערה לחלק וצפ"ק דייצמות (דף י.) דקאמר מדבר שהיה בכלל וילא מן הכלל כיצד והנפש אשר תאכל בשר מוצח השלמים וממעט קדשי בדם הבית: **אז** אינו אלא שוה מעון צפון. פירש בקונטרס וקרא דנמקוס אשר משפט העולה תשטט החטאת בשעיר נשיא כמיז משמע דנעי למעוטי כולהו טחאות וקשה א"כ לא כריך לכשהוא אומר ושטט את החטאת זה בנה אז מיופוק ליה ה' ודבגופיה כמיז בלא בנין אצן לכן נראה כמו שפירש בזהאיו מקומן (נכחיס מה.) דמאותו דשעיר נשיא לא למעוטי אלא זכריס כמותו כגון שעירי רגלים ראש חדש וע"א איך יש לישב פירוש הקונט' דזה בנה אז לאו דווקא אלא כלומר כיון דלאותו חזינן דלאו דוקא הוא א"כ לא ממעטין מיניה מיד' והיינו בנין אז כד קדמאר ה' (וצפ' איהוו מקומן (סס) פי' הקונט' דמהתטאת קא דריש דמרבה ה' כל טחאות): **אז** אינו אלא שוה מעון צפון ואין אחר מעון צפון. כגון שעירי הרגלים או שעיר הפנימי לאו משום דהוי כלל ופרט מימה והכי שטת מוצמא דכמיז בנטטא יחיד אכמי' אימא בנמקוס אשר משטט העולה תשטט החטאת כלל והכן תרמי דטטטא נשיא וטטטא יחיד פרט הני אין אחרינא לא וי"ל דביחיד כמיז בכשנה וכמיז בשעירה ואייתר ליה חד לגנין אז ולפי המסקנא דלמרינן אותו קא קשיא ליה לריכי מריוויהו כדלמר בריש איהוו מקומן (נכחיס דף מט:) למלוא ולעכב וא"מ ודקנעי לקמן השתא דני"ל מושטט אותו למעוטי מאי תיקשי ליה למא לי דכתב רחמנא י"ו אפון כלל בשעיר נשיא דילף ממחטאת יחיד כהילפינן מייניהו שאר טחאות מזה בנה אז וי"ל דהי' וקמא קשיא לשון הכרייתא דמשמע דלעולם אינטרדין קרא דשעיר נשיא לקנעו חובה: **תנא** אותו קא קשיא צ"ה. והי"ק או אינו דלא בל לקנעו חובה והא דלינטרדין למכתב ביה כפון משום דנעיו למכתב אותו דבא ללמד זה כי ואין אחר טעון כפון: **הואיל** ואיתרבי בסמיכיה. הואיל ואיקרי טחאת לא מזי למימר ה' שעה מדויות לא ילפינן ואע"ג דליכא כמה קרצנות דטעונין סמיכה ולא צעו כפון הואיל ובהאי קרא גופיה דמרצינן ליה לסמיכה כמיז ושטט אותו בנמקוס אשר ישטט את העולה דהיינו כפון אי לא דכמיז ביה אותו הוה אמינא דהיימורא דשעירא אסמיכה וקפון קאי:

ושטט אותה. זה בנה אבל כלל טחאות. ויעוצצא מיהא לא נפקא לן מיהי. דליכא למימר למלוא אינטרדין ולהכי שעירי טחאות דלא למעוטיהו מאותו דשעיר נשיא. ולקמן פירא ואלא אותו למא לי (סס.) ואין שעירי נחשושן בנפון. שעירי מנחת השמיאים שלא בלו על מנח הואיל ואיתרבי לענין סמיכה. וידי' לרצוי' נמי כחטאת בנפון להכי מנח אותו למעוטי (סס.) על ראש השעיר. בשעיר נשיא מנח וי' לה למכתב על ראשו (סס.) לרבות שעירי נחשושן לסמיכה. שהרי הוה נמי שעיר נשיא ואי קשא לן דמנן כל הקרנות היסיד טעונין סמיכה והאי נמי קריב יסיד הוה ולמה לי קרא אפילו הכי אינטרדין קרא לרצוי' למסמיכה. דשעה מדויות לא ילפינן (דקטון צב.)

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

מס"מ. י' דחייב [בשירים] ועובר בלא תעשה דמקרא דמתניתין לא שמעין ה' אלאל קומן דלגבוה אזיל: **מעשה יחיד.** מעשה חשוב בפני עצמו: **לאסוי קיותן.** שמחליק פניה בנים אע"ג דלאו מעשה כל כך הוה: אן. הך דרשא דשירים מתלקס קאמרי' מדסקון חלקס ללא תאפה: **אימא כוליה לשירים אהא.**

דכמיז חלקס ולישה ועריכה ואפייה ה' דליהוו חייב י' על הקומן ח' [ובשירים] מהיכא ילפת: **ואימא אפייה דפרט כה קרא.** ואפקיה מן הכלל לחיובי עלה חדא ואכולהו אינן חדא ולא ליחייב (אלא ה') תרמי: **מרומקין.** לא תעשה ביוקרא לא תאפה צו את אהרן: **ושטט אותו.** בשעיר נשיא כמיז על ירך **בנפון.** בעולה כמיז על ירך המוצמז לפונה ביוקרא: **והלא כבר נאמר ו'.** והא נמי בכלל שאר טחאות **נאכל.** לכן ילאה ה' לקנעו. דשנה עליו הכתוב לעכב: **או אינו** דלא ילאה שזה טעון כפון ולא אחר ומה אני מקיים בנמקוס אשר ה' [א] וגו' משטט החטאת בשעיר נשיא הכמוז מדבר:

פ"ל. פסוק שלשי' ושטט י' החטאת וגו' וללמד זה בנה אז כלל החטאות ללמד עליהן שיטענו כפון: **כלל ופרט.** משטט החטאת כלל כל החטאות בנפון ושטט אותו פרט שעיר נשיא ולא אחר דלע"ג דמיוקקין דושטט אותו כמיז ביוקרא ומשטט החטאת כמיז צו את אהרן: **האי פרט וכלל הוא.** צו את אהרן כמיז ברישא והדר כלל צו את אהרן ואיתרבו להו כל החטאות ואכמי ושטט את החטאת בנמקוס ה' [א] העולה למא ה' י' אלאל ודאי י"ו לאו כלל ופרט המיוקקין קא קשיא ליה [אלא אותו קא קשיא ליה] ומשום האי אינטרדין פסוק שלשי': **והשם דנפקא ליה מושטט את החטאת.** דלא אמרינן אין אחר טעון כפון אלא דנשיא אותו למא לי והא ליכא למימר דלמעוטי שאר טחאת מעיבוצא קאמי דאף בשחמרת קדשים מייתי כפון לכל טחאות בין למלוא בין לעכב צפ' איהוו מקומן (נכחיס מט.): **שעיר נחשושן.** שהקריבו השמיאים שעירי טחאות בתכונת המוצמז ולהכי נקט נחשושן דהוה הרלשושן. והנהוו ממעט דלין טעונין כפון דלא בלו על חטא כשאר טחאת: **וסמך ידו על ראש השעיר.** בנשיא כמיז ומאי למכתב וסמך ידו על ראשו. טעמייהו דרי' וסמך ור"ש מפרכ בפרק מנחות (לקמן ע"ג):

שוה טעון צפון ואין אחר טעון צפון דכתב רחמנא אותו והשתא דנפקא ליה מושטט את החטאת אותו למעוטי מאי למעוטי (נחשוש' י' ושח"ח ע"פ בפס"ח סימן) א' אותו בנפון ואין שעיר נחשושן בצפון סד"א הואיל י' ואיתרבי לענין סמיכה ליתרבי נמי לענין צפון קמ"ל וסמיכה גופה מנלן י' דתניא י' וסמך ידו על ראש השעיר לרבות שעיר נחשושן לסמיכה דברי רבי יהודה ר"ש אומר לרבות

לרבות שוה טעון צפון ואין אחר טעון צפון דכמיז (דף י.) דקאמר מדבר שהיה בכלל וילא מן הכלל כיצד והנפש אשר תאכל בשר מוצח השלמים וממעט קדשי בדם הבית: **אז** אינו אלא שוה מעון צפון. פירש בקונטרס וקרא דנמקוס אשר משפט העולה תשטט החטאת בשעיר נשיא כמיז משמע דנעי למעוטי כולהו טחאות וקשה א"כ לא כריך לכשהוא אומר ושטט את החטאת זה בנה אז מיופוק ליה ה' ודבגופיה כמיז בלא בנין אצן לכן נראה כמו שפירש בזהאיו מקומן (נכחיס מה.) דמאותו דשעיר נשיא לא למעוטי אלא זכריס כמותו כגון שעירי רגלים ראש חדש וע"א איך יש לישב פירוש הקונט' דזה בנה אז לאו דווקא אלא כלומר כיון דלאותו חזינן דלאו דוקא הוא א"כ לא ממעטין מיניה מיד' והיינו בנין אז כד קדמאר ה' (וצפ' איהוו מקומן (סס) פי' הקונט' דמהתטאת קא דריש דמרבה ה' כל טחאות): **אז** אינו אלא שוה מעון צפון ואין אחר מעון צפון. כגון שעירי הרגלים או שעיר הפנימי לאו משום דהוי כלל ופרט מימה והכי שטת מוצמא דכמיז בנטטא יחיד אכמי' אימא בנמקוס אשר משטט העולה תשטט החטאת כלל והכן תרמי דטטטא נשיא וטטטא יחיד פרט הני אין אחרינא לא וי"ל דביחיד כמיז בכשנה וכמיז בשעירה ואייתר ליה חד לגנין אז ולפי המסקנא דלמרינן אותו קא קשיא ליה לריכי מריוויהו כדלמר בריש איהוו מקומן (נכחיס דף מט:) למלוא ולעכב וא"מ ודקנעי לקמן השתא דני"ל מושטט אותו למעוטי מאי תיקשי ליה למא לי דכתב רחמנא י"ו אפון כלל בשעיר נשיא דילף ממחטאת יחיד כהילפינן מייניהו שאר טחאות מזה בנה אז וי"ל דהי' וקמא קשיא לשון הכרייתא דמשמע דלעולם אינטרדין קרא דשעיר נשיא לקנעו חובה: **תנא** אותו קא קשיא צ"ה. והי"ק או אינו דלא בל לקנעו חובה והא דלינטרדין למכתב ביה כפון משום דנעיו למכתב אותו דבא ללמד זה כי ואין אחר טעון כפון: **הואיל** ואיתרבי בסמיכיה. הואיל ואיקרי טחאת לא מזי למימר ה' שעה מדויות לא ילפינן ואע"ג דליכא כמה קרצנות דטעונין סמיכה ולא צעו כפון הואיל ובהאי קרא גופיה דמרצינן ליה לסמיכה כמיז ושטט אותו בנמקוס אשר ישטט את העולה דהיינו כפון אי לא דכמיז ביה אותו הוה אמינא דהיימורא דשעירא אסמיכה וקפון קאי:

ושטט אותה. זה בנה אבל כלל טחאות. ויעוצצא מיהא לא נפקא לן מיהי. דליכא למימר למלוא אינטרדין ולהכי שעירי טחאות דלא למעוטיהו מאותו דשעיר נשיא. ולקמן פירא ואלא אותו למא לי (סס.) ואין שעירי נחשושן בנפון. שעירי מנחת השמיאים שלא בלו על מנח הואיל ואיתרבי לענין סמיכה. וידי' לרצוי' נמי כחטאת בנפון להכי מנח אותו למעוטי (סס.) על ראש השעיר. בשעיר נשיא מנח וי' לה למכתב על ראשו (סס.) לרבות שעירי נחשושן לסמיכה. שהרי הוה נמי שעיר נשיא ואי קשא לן דמנן כל הקרנות היסיד טעונין סמיכה והאי נמי קריב יסיד הוה ולמה לי קרא אפילו הכי אינטרדין קרא לרצוי' למסמיכה. דשעה מדויות לא ילפינן (דקטון צב.)

מסורת הש"ם

(א) ופסחים י"ב: פה. נדה לג., (ב) ונכחיס מה., (ג) ונכחיס מה., (ד) וי"ל ושטט את החטאת בנמקוס העולה שחטת אותה למעוטי בנמקוס אשר ישטטו את העולה והם שני מוכיבים בני טחאת יחיד אחד בשעירה ואי' בסבכה וחשבי' אותם לחד, (ה) וי"ל שש"ט., (ו) ונכחיס מה., (ז) גי"ז שס [לקמן ע"ג], (ח) ושק"ל ע"ל., (ט) וי"ל דהסס את המנחה והקומן בחסות דיש בנייהס קומן דלגבוה אזיל אכל שירים לחודה מנילג, י' אלא בקומן ובשירים גי"ה. צ"ה (ב) מ"ה, י' ה"פ"ד ואחרי"ד ה' א"ף מנח ללא גי"ה., (ג) גי"ה אלא דחאי כלל ופרט המרווחקין אין דיש ונשיא אינטרדין כי וי"ל דבסס אין דנין לילא מליקא בפרט וכלל לרבות כל מלי' ומנח' בחסות דיש פסוק י"ג, ה' ונשיא פס' ב"ק פה. ד"ה בללג, ה' י"אל דלעופי' מנח בלא לגנין, ה' שק"ל הני דשק"ל בפרט שאח"י קודם ו"א, ה' שאר טחאת לא חייב כ' ד' שעירי מנחיו ה"ה' ואחרי"ד ה"ה' לא משום ע"ש. גי"ה, ה' דשעה גי"ה.

תורה או השלם

- כל המנחות אשר הקריבו ליה לא תעשה חמין כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו מפניו חמין ליה: ויקרא י' ב'.
- לא תאפה חמין חלקם נחתי' אותה מאשי' קדש קדשים הוא בקדשות ויקרא י' ב'.
- וקמך ידו על ראש השעיר וקשטת אותו בנמקוס אשר ישטט את העולה ב' כי יקרא ד' ב'.
- דבר אל אהרן ואל בניו לאמר זאת תורת השטאת בנמקוס אשר תשטח העלה תשטח השטאת וזה קדש קדשים הוא: ויקרא י' ב'.
- וקמך ידו על ראש השטאת וקשטת את השטאת בנמקוס העלה: ויקרא י' ב'.

הנהרות הב"ח

(א) רש"י י' אמתא וכו' ואפייה אינו חייב חלקן הקונן ובשירים: (ב) ד"ה או אינו ואי' אשר ישטח העולה תשטח: (ג) ד"ה אלו פרט כי בנמקוס אשר ישטח את העולה ל"ל אלל ודאי אותו קא קשיא ליה מ"ל:

מוסף רש"י

משום דהוי כלל ופרט המרווחקין זה מזה. והיכא דפרט מיוחק מן הכלל דנין במדה זו ללמד על הפני, וזה תאמר מה מן זו למד כלל ופרט וכלל שמהן דן כיון הפרט, הריכס ש' שמדת כח הפרט כזה לוסקי' על הפרט ככלל אחרון דכריס אחרים שאין מוכיבן זו זו בזה לגלות על הפרט ואל לוסקי' עלי' ודכריס כריס למידן במדה זו שאין בלאן מנחת טעון הפרט, כגון הכשערה שאנו אומרים לחלק ילאתם ונכמה זו היא בזה, הכשעה בכלל היתה ולמה ילל לוסקס אליה לגלות על הכשעה כשכס שפיר על הכשעה כפי עמא ק' חייב על כל אף מלאתם שכלל פניו

ואמרי לה כרי. (סבובות י.) שם חסס [גיטין פה.], וכי אנו מבאין למידין, וכי מנלן לריך לגלות בפני עמא והלא כל החטאות בכלל מורת הטטא בנמקוס אשר משטט העולה וגו' (נכחיס מה.) לקובעו. לשטט עליו לעכב קיותו בך (סס.) או אינו. דא לעכב אלא לכוז צו אינו דחיי מוטבא וללמד על כפון ואין שעיר אחר בנפון, כגון שעירי וזכרי' ושעירי אכב בשעירי הורגלים דשפי' הוה המעוטי, ומה חיי מקיים משטט החטאת כשאר הכחות חוץ משעירים דלוחות מני' למעוטיהו (סס.) ת"ל. בשעירות יחיד ושטת את החטאת. דהוה ליה למיכתב

אפייה בכלל. לא תעשה היתה: (א) לאחיו קיותן. מה ה' שחילש העיפה לכל חלה וחלה אע"י דאינו מעשה חשוב: אכן מחולקם קא דרשין. דאם החמין שיריה דעובר ולא מן תאפה חמין: ואימא כוליה. לא תאפה נמי לחלקם (קאמר) [אתאן] ולא מצית למשמע מיהנ' למעשה יחיד: המרווחקין ואלא אחד בפרשת וקרא ואחר בצו את אהרן: ושטת אותו בשעיר לא נשיא בחיב: לקובעו. לכומר לעכב: ת"ל ושטת את החטאת בנמקוס העולה. בשעירת יחיד בחיב: מה משום דהוי כלל ופרט המרווחקין זה מזה. בנמקוס אשר תשטח העולה תשטח החטאת כלל וזהו סביר צו. ושטת אותו בנמקוס פרט והוא בירוקא. ואי לא דכתב דחמנא ושטת את החטאת הוה אמינא אין בכלל אלא מה שבפרט והאי דנשיא אלא דבעי צפון אחרינא לא: פ"ה וכלל הוא דפרט נכתב קודם: השתא דנפקא ליה מושטט את החטאת שכל טחאות טעונין צפון אותו ולמעוטי מאי: ואין שעירי נחשושן. אע"ג דהוי שעירי נשיא כוחותיה: מריבוכ' למימר וסמך ידו על ראש הקאמר על ראש השעיר לרבות שעירי נחשושן:

(א) ריעט מפרט קיותון הוא מנלן מלפני וריכ' בענין פיר' קס"ג ו' והוא מנלן כשחט. הקוטפיס מלל על ש"ה.

שיטה מקובצת

[א] אשר ישטח את העולה: [ב] תיבת לפני ה' חטאת הוא ל"ש: [ג] ואין אחר טעון צפון. כגון שעירי רגלים אבל אין לפרט כגון כשכה ושעירה של ידו כהן דהא ביהדיא כתוב בהו צפון: [ד] זה בנה אב ויבכמים דייק אשכחל בנפיהו ונכחיס מנח' כבכשהו וכתוב בשעירה: [ה] ואיתרבי לענין סמיכה פי' דמריבה ליה מקרא דחטאת בכתוב וסמך ידו על ראש השעיר אבל אין לפרט דכיון דאיתרבי לענין סמיכה בשום מקום איתרבי נמי לענין צפון חיי' שלמים תוהיב דאיתרבי לסמיכה כפי' איתרבי לתנופה אלא ש"ם משום דאיתרבי מקרא דכריב גבי טחאת קאמר: [ו] מזה"ס דאשיריים ורובע: [ז] חייב שלש. ויתברר עליו: [ח] חייב נמחק: [ט] בשירים אות ה' נמחק: [י] אשר תשטח העולה תשטח החטאת: [יא] ושטת את החטאת וגו' וי' חטאת זה (הקריב'): [יב]הנחות: שעה זה אב לכל החטאות: [יג] החטאת בנמקוס אשר ישטח העולה: [יד] ודאי כלל ופרט המרווחקין זה מזה או פרט וכלל המרווחקין אין צינן אותו ותנא ספריך לעיל או אינו תנא משום כלל ופרט ואין דנין והסס דריש מנח דמגדף הוה בכלל והומת וילא הוה הכלל ורבי ה' לעזור נמי מנח זה הוה דן ואין להקפיד אהא דדרשין הכא דבר שהיה בכלל וילא מן הכלל ללמד

לאיחוי לישא ועריכה וקיותן וכן בפרק כלל גדול (שנת דף ע.) גבי הצערה לחלק וצפ"ק דייצמות (דף י.) דקאמר מדבר שהיה בכלל וילא מן הכלל כיצד והנפש אשר תאכל בשר מוצח השלמים וממעט קדשי בדם הבית: **אז** אינו אלא שוה מעון צפון. פירש בקונטרס וקרא דנמקוס אשר משפט העולה תשטט החטאת בשעיר נשיא כמיז משמע דנעי למעוטי כולהו טחאות וקשה א"כ לא כריך לכשהוא אומר ושטט את החטאת זה בנה אז מיופוק ליה ה' ודבגופיה כמיז בלא בנין אצן לכן נראה כמו שפירש בזהאיו מקומן (נכחיס מה.) דמאותו דשעיר נשיא לא למעוטי אלא זכריס כמותו כגון שעירי רגלים ראש חדש וע"א איך יש לישב פירוש הקונט' דזה בנה אז לאו דווקא אלא כלומר כיון דלאותו חזינן דלאו דוקא הוא א"כ לא ממעטין מיניה מיד' והיינו בנין אז כד קדמאר ה' (וצפ' איהוו מקומן (סס) פי' הקונט' דמהתטאת קא דריש דמרבה ה' כל טחאות): **אז** אינו אלא שוה מעון צפון ואין אחר מעון צפון. כגון שעירי הרגלים או שעיר הפנימי לאו משום דהוי כלל ופרט מימה והכי שטת מוצמא דכמיז בנטטא יחיד אכמי' אימא בנמקוס אשר משטט העולה תשטט החטאת כלל והכן תרמי דטטטא נשיא וטטטא יחיד פרט הני אין אחרינא לא וי"ל דביחיד כמיז בכשנה וכמיז בשעירה ואייתר ליה חד לגנין אז ולפי המסקנא דלמרינן אותו קא קשיא ליה לריכי מריוויהו כדלמר בריש איהוו מקומן (נכחיס דף מט:) למלוא ולעכב וא"מ ודקנעי לקמן השתא דני"ל מושטט אותו למעוטי מאי תיקשי ליה למא לי דכתב רחמנא י"ו אפון כלל בשעיר נשיא דילף ממחטאת יחיד כהילפינן מייניהו שאר טחאות מזה בנה אז וי"ל דהי' וקמא קשיא לשון הכרייתא דמשמע דלעולם אינטרדין קרא דשעיר נשיא לקנעו חובה: **תנא** אותו קא קשיא צ"ה. והי"ק או אינו דלא בל לקנעו חובה והא דלינטרדין למכתב ביה כפון משום דנעיו למכתב אותו דבא ללמד זה כי ואין אחר טעון כפון: **הואיל** ואיתרבי בסמיכיה. הואיל ואיקרי טחאת לא מזי למימר ה' שעה מדויות לא ילפינן ואע"ג דליכא כמה קרצנות דטעונין סמיכה ולא צעו כפון הואיל ובהאי קרא גופיה דמרצינן ליה לסמיכה כמיז ושטט אותו בנמקוס אשר ישטט את העולה דהיינו כפון אי לא דכמיז ביה אותו הוה אמינא דהיימורא דשעירא אסמיכה וקפון קאי:

ושטט אותה. זה בנה אבל כלל טחאות. ויעוצצא מיהא לא נפקא לן מיהי. דליכא למימר למלוא אינטרדין ולהכי שעירי טחאות דלא למעוטיהו מאותו דשעיר נשיא. ולקמן פירא ואלא אותו למא לי (סס.) ואין שעירי נחשושן בנפון. שעירי מנחת השמיאים שלא בלו על מנח הואיל ואיתרבי לענין סמיכה. וידי' לרצוי' נמי כחטאת בנפון להכי מנח אותו למעוטי (סס.) על ראש השעיר. בשעיר נשיא מנח וי' לה למכתב על ראשו (סס.) לרבות שעירי נחשושן לסמיכה. שהרי הוה נמי שעיר נשיא ואי קשא לן דמנן כל הקרנות היסיד טעונין סמיכה והאי נמי קריב יסיד הוה ולמה לי קרא אפילו הכי אינטרדין קרא לרצוי' למסמיכה. דשעה מדויות לא ילפינן (דקטון צב.)

וראשייתו. הרגלים. [והא דתאן.]